

[Arnth Jensen.]

kan det i hvert Fald ikke være noget Overgreb, hvilket jo ogsaa det teologiske Fakultet har fastslaaet.

Mig bekendt er det ogsaa saaledes, at der blandt Landets Biskopper dog er nogle, som erklærer sig villige til at ordinere Kvinder som Præster. Jeg ved jo ganske vist ogsaa, at der er flere Biskopper, som ikke mener, de kunde gøre det, og jeg respekterer ogsaa deres Overbevisning helt og fuldt, selv om jeg maa sige, at jeg er noget overrasket over den Begrundelse, som f. Eks. Biskop Fuglsang-Damgaard har givet til „Kristeligt Dagblad“ i hans Nytaarsoversigt over den danske Kirke. Jeg mener, at Biskoppen i den Udtalelse har fremsat en Hypotese, der trænger til nærmere Bevis, og jeg havde egentlig ventet — det kan jeg ikke lade være med at udtale — en klarere og dybere Begrundelse fra den Mand for hans Standpunkt. Der er andre, som derimod har begrundet deres Opfattelse ud fra et videre Synsfelt — det som den højtærede Kirkeminister var inde paa —, nemlig at en enkelt Sognemenighed eller den danske Folkekirke, som jo kun er et Led af hele den kristne Kirke paa Jorden, ikke var berettiget til at afgøre et saadant Spørgsmaal suverænt uden Hensyn til hele det verdensomspændende Kirkesamfund. Dette Synspunkt er for mig meget mere berettiget end de andre, der er fremført, men jeg mener nu ogsaa, at man mod dette kan indvende, at naar Læren er udformet forskelligt, uden at Menigheden sprænges, kan en saadan rent praktisk, organisatorisk Ændring ikke virke opløsende. Derimod er jeg fuldt enig med Biskop Fuglsang-Damgaard i, at det Spørgsmaal, som vi behandler her i Dag, ikke bør, og heller ikke skal, løses udelukkende af Hensyn til vor Tids Emancipationsbestrebelse.

Hvis det blot var et rent Kvindesagsspørgsmaal — og saaledes er det desværre blevet opfattet af mange, og Kvindesagsforकर्णerne kan vel ikke helt siges at være uden Skyld heri —, saa var det i hvert Fald for mig meget lettere at tage Stilling til. Den højtærede Kirkeminister har jo saa inderlig Ret i, som han nævnte det i sin Fremstilling, at det, vi her skal lovgive om, er et meget sart og ømtaaligt Omraade, og at der maa tages meget stærkt Hensyn til dette. Det er jeg fuldt enig med den højtærede Kirkeminister i. Jeg mener ogsaa, at Ministeren netop har taget dette Hensyn i sit Lovforslag, og jeg tror, at Rigsdagen vil tage det Hensyn under Sagens videre Gang.

Lige saa lidt som Sagen er et rent Kvindesagsspørgsmaal, lige saa lidt maa og kan den være et rent partipolitisk Spørgsmaal. Her maa enhver staa ganske frit, og vi vil ganske sikkert ogsaa ved Afstemningerne se, at saaledes er det. Jeg tror heller ikke — det vil jeg i hvert Fald haabe —, at nogen vil prøve paa, hverken enkeltvis eller partivis, at gøre dette til Partipolitik. I saa Fald tror jeg, man vil møde en Modstand, som man ikke havde ventet. I Trosspørgsmaal maa vi respektere hinanden, og vi maa ogsaa uden at bruge haarde og saarende Ord mod hinanden kunne drøfte et saadant Spørgsmaal og behandle det ud fra den Forudsætning, at begge Parter kun vil det bedste for Kirkens Liv. Desværre har der været et Indlæg i „Kristeligt Dagblad“ fra Sognepræsten i Thorslunde, og efter det synes det ikke, at han har forstaaet dette, og det var fristende at svare lige saa skarpt igen, men det skal jeg undlade. Manden kan maaske undskyldes paa anden Maade — jeg ved ikke, hvordan hans Sindstilstand har været —, men jeg ønsker kun at nævne, at det aabne Brev til Kirkeministeren tjener ikke Manden til Ære, naar han vil tage alvorligt paa dette Spørgsmaal.

Der er vist ingen der er i Tvivl om, at Stillingen her paa Rigsdagen er en saadan, at det endelige Resultat af disse Forhandlinger er givet, og at det bliver dette, at der gives Adgang for Kvinder til Præsteembederne. Hvis man deraf drager den Slutning, at nu vil det blive almindeligt, at saadan Ansættelse finder Sted, saa tror jeg, man skønner forkert. Det vil sikkert blive uhyre sjældent, for det første fordi der jo ikke findes saa forfærdelig mange kvindelige Teologer, og for det andet fordi Menighedsraadene endnu lang Tid fremover vil være uhyre forsigtige med at indstille Kvinder. Til Gengæld ønsker jeg at sige, at jeg tror, at de faa, der vil blive indstillet og ansat, vil være meget betydelige Personligheder, der maaske paa en virksomhedsfuld Maade vil bidrage til at bringe vort kirkelige og vort Folks kristne Liv den Fornøelse og den Livgivning, som mange alvorlige Kristne spejder efter i Dag i vort Land. Og skulde det blive Tilfældet, har vi gjort Ret ved at gennemføre Sagen, og sker det ikke, vil jeg endnu en Gang minde om den kloge gamle Gamaliels Ord om, at hvad der er Menneskeværk, det falder bort af sig selv, men Guds Værk lader sig ikke standse.

Jeg skal efter disse Bemærkninger paa mit Partis Vegne tilse Støtte til det af den højtærede Kirkeminister fremsatte